

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **M. R.**, zastoupený Mgr. Silvií Walterovou, advokátkou se sídlem Vomáčkova 16, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna, odbor sociální péče**, se sídlem Koliště 19, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2011, č. j. 57 A 84/2011 – 19, vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Ads 14/2012, o námitce podjatosti,

t a k t o :

Soudci Nejvyššího správního soudu JUDr. Petr Průcha, JUDr. Jan Rutsch a JUDr. Jaroslav Vlašín **n e j s o u v y l o u č e n í** z projednávání a rozhodování věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Ads 14/2012.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností ze dne 4. 12. 2011 se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2011, č. j. 57 A 84/2011 – 19. V návaznosti na poučení o složení senátu Nejvyššího správního soudu vnesl stěžovatel podáním ze dne 16. 4. 2012 námitku podjatosti všech členů 3. senátu, který má v souladu s rozvrhem práce věc projednávat a rozhodovat o ní. Svoji námitku odůvodnil zejména tím, že v předmětném řízení a dalších řízeních jím vedených u Nejvyššího správního soudu byl zamítnut jeho návrh na ustanovení zástupce a že byl protiprávně a protiústavně vyzýván k doložení majetkových poměrů. Soud podle jeho názoru záměrně vyrobil důvody, aby mohl zamítnout a odmítnout kasační stížnosti pro neunesení důkazního břemene. Tento trik měl stěžovateli znemožnit řádný soud.

K námitce podjatosti se vyjádřili soudci 3. senátu JUDr. Petr Průcha, JUDr. Jan Rutsch a JUDr. Jaroslav Vlašín a shodně uvedli, že nemají žádný poměr k věci samé, k účastníkům, ani k zástupci stěžovatele, který by mohl vést k pochybnostem o jejich nepodjatosti a na projednávání nebo rozhodování v dané věci v předchozích řízeních se rovněž nepodíleli.

Podjatost soudce představuje zásah do principu nezávislosti soudce, neboť nestrannost soudce tento princip předpokládá. Tak, jak zákon příslušnost soudu a soudce v určité věci stanoví, tak je zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána soudci příslušnému a přikázána jinému soudci, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vzhledem k tomu lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen zcela výjimečně ze skutečně závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě. Jen za dodržení těchto pravidel bude zachována a naplněna ústavní zásada zákazu odnětí zákonnému soudci (čl. 36 odst. 1 věta první Listiny základních práv a svobod).

Podle ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednáváné věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

Obsahem citovaného ustanovení jsou tedy dva na sobě nezávislé důvody vyloučení soudce. Důvodem pro vyloučení soudce je natolik objektivizovatelná míra jeho osobního vztahu k věci samé, k účastníkům či k jejich zástupcům, že míra a povaha tohoto vztahu zavrhuje důvod k pochybnostem o nepodjatosti. Vedle toho je pak soudce vyloučen z projednávání a rozhodování věci, na níž měl podíl již v předchozím řízení správním či soudním.

Stěžovatel neuvádí žádný z důvodů podjatosti, s nimiž ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. počítá, neboť nenamítá ani poměr soudců k účastníkům či věci samé, ani netvrdí, že by se podíleli na předchozím rozhodování této jeho věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Pouze nesouhlasí s rozhodnutími Nejvyššího správního soudu ve věcech, v nichž mu nebyl ustanoven zástupce. Důvodem pro vyloučení soudce však nemůže být subjektivní nespokojenost s rozhodnutím, na němž se tento soudce podílel, nebo nepodložená domněnka, že jsou v dané věci porušována či ignorována zákonná ustanovení a ústavní pořádek České republiky vyzýváním stěžovatele k doložení jeho tvrzení. Navíc z obsahu soudního spisu je zjevné, že Nejvyšší správní soud poskytl stěžovateli dostatečný procesní komfort k uvedení a prokázání skutečností rozhodných pro posouzení jeho žádosti. Takový postup směřuje k ochraně účastníků, kteří se nacházejí v tíživých sociálních poměrech. Nelze jej tedy považovat za šikanózní, nýbrž naopak za zcela adekvátní povaze věci a v intencích zákona. Už vůbec pak tento postup nezakládá pochybnosti o nepodjatosti rozhodujících soudců.

Důvod formulovaný stěžovatelem tak není způsobilým založit pochybnosti o nepodjatosti soudců, kteří v dané věci mají rozhodovat. Se zřetelem k výše uvedenému proto Nejvyšší správní soud rozhodl o námitce podjatosti tak, jak je ve výroku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu